

Sygn. akt IV KO 63/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie W.P., L.S.

oskarżonych o czyn z art. 212 § 2 k.k. oraz D.L. oskarżonej wzajemnie o czyn z art. 212 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 lipca 2019 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w B.

zawartego w postanowieniu z dnia 27 maja 2019 r., sygn. akt IX K [...],
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**wniosek Sądu Rejonowego w B. uwzględnić i sprawę przekazać
do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w J.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 maja 2019 r. Sąd Rejonowy w B. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazania sprawy o sygn. akt IX K [...] do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi, w trybie art. 37 k.p.k.

Uzasadniając stanowisko w tym przedmiocie podniesiono, iż ze wstępnej analizy wzajemnych prywatnych aktów oskarżenia wynika, że D.L. od wielu lat jest sędzią Sądu Rejonowego w Ż., w przeszłości zaś orzekała w Sądzie Rejonowym w B.. W związku z tym jest znana nie tylko sędziemu referentowi, ale także większości pozostałych sędziów Sądu Rejonowego w B., z uwagi na relacje towarzyskie (wspólne szkolenia) i służbowe. W dalszej części uzasadnienia podniesiono, że „ewentualne rozstrzygnięcie sprawy przez jakiegokolwiek sędziego z

okręgu [...] mogłoby budzić wątpliwości co do zachowania przez Sąd wymaganej obiektywności”.

Dnia 31 maja 2019 r. do Sądu Rejonowego w B. wpłynęło pismo adwokata P.K., obrońcy oskarżonego W.P., zatytułowane „Wniosek o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k.” Obrońca oskarżonego zawarł w nim argumenty na rzecz przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, z wyłączeniem sądów Apelacji [...].

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w B. jest zasadny.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego słusznie wskazuje się, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości” z art. 37 k.p.k. należy odnosić do sytuacji, które mogą stwarzać w odbiorze społecznym przekonanie - nawet mylne - o niezdolności tego sądu do obiektywnego i rzetelnego rozpoznania sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., V KO 31/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18).

Tego rodzaju uwarunkowania wystąpiły w niniejszej sprawie. Dotyczy ona sędziego, który wykonywał funkcję orzeczniczą w sądzie właściwym do jej rozpoznania, zaś obecnie orzeka w Sądzie Rejonowym w Ż., a więc sądzie znajdującym się w tym samym okręgu sądowym, co sąd właściwy miejscowo. D.L. jest oskarżycielką prywatną i zarazem oskarżoną wzajemnie w sprawie prywatnoscargowej. Jak wynika z uzasadnienia postanowienia zawierającego wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu oraz akt tej sprawy, D.L. zna osobiście nie tylko sędziego referenta, ale większość sędziów Sądu Rejonowego w B. Nie ulega wątpliwości, że taka konfiguracja osobisto - zawodowych powiązań oskarżycielki prywatnej i zarazem oskarżonej wzajemnie z sądem miejscowo właściwym powoduje, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga by sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd. Zapewni to bowiem możliwość przeprowadzenia postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sądzie właściwym miejscowo, będących następstwem samej świadomości owych personalnych powiązań. Ugruntuje też u jego obserwatorów przekonanie o tym, że wymiar sprawiedliwości

realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., V KO 66/10).

Na marginesie warto dodać, że podobne okoliczności faktyczne i prawne wielokrotnie były uznawane w orzecznictwie Sądu Najwyższego za podstawę do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 37 k.p.k. (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 26 sierpnia 2009 r., III KO 63/09; postanowienie SN z dnia 13 maja 2014 r., IV KO 29/14; postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2016 r., IV KO 94/15; postanowienie SN z dnia 23 maja 2018 r., IV KO 36/18; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18).

Sąd Najwyższy uznał, że sądem właściwym do rozpoznania sprawy powinna być jednostka spoza właściwości Sądu Okręgowego w B. i przekazał tę sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w J. (obszar właściwości Sądu Okręgowego w G.) jako sądowi, do którego dojazd nie będzie kłopotliwy dla stron postępowania.

Z tych też względów, postanowiono jak wyżej.